

TRONG VAI CÔ BÉ KỂ LẠI TRUYỆN CÔ BÉ BÁN DIÊM

1. Lập dàn ý trong vai cô bé kể lại truyện Cô bé bán diêm

a. Mở bài

- Giới thiệu bản thân: Tôi là cô bé bán diêm.
- Nêu khái quát về hoàn cảnh hiện tại: Không dám về nhà vì chưa bán được bao diêm nào.

b. Thân bài

- **Kể về hoàn cảnh hiện tại của tôi**

- + Gia cảnh mẹ và bà nội đã qua đời.
- + Sống với ông bố khó tính và luôn chửi mắng.
- + Nhà nghèo nên tôi phải đi bán diêm để kiếm sống.

- **Bối cảnh hiện tại**

- + Thời gian: Đêm giao thừa.
 - + Không gian: Rét buốt dữ dội, tuyết rơi đầy trời. Một mình tôi cô đơn đói rét, lang thang trên đường để mong bán được một bao diêm hay có ai bố thí cho một chút.
 - + Mọi người xung quanh thờ ơ với tôi.
- => Tôi hoàn toàn không có nơi nương tựa.

- **Những mộng tưởng của tôi**

- + Tôi quẹt diêm 5 lần và mộng tưởng đẹp để hiện ra, (kể về những lần quẹt diêm)
- => Đây là những khao khát cháy bỏng và tình cảnh đáng thương của tôi.

- **Cái chết đến với tôi**

- + Nguyên nhân vì đói rét.
- + Cái chết của tôi nhẹ nhàng, thanh thản.

- **Những điều tôi muốn nhắn đến mọi người**

- + Ngoài kia có nhiều số phận bất hạnh nên cảm thông và thương xót.

- + Phải biết yêu thương đùm bọc nhau.
- + Đừng sống vô tâm, ích kỷ.

c. Kết bài

- Bộc lộ cảm xúc hạnh phúc khi được đi cùng bà.
- Gửi gắm những mong muốn con người phải biết yêu thương, giúp đỡ những người nghèo khổ, trẻ em cơ nhỡ.

2. Viết đoạn văn ngắn trong vai cô bé kể lại truyện Cô bé bán diêm

Giao thừa của năm nay đã đến. Cái rét cắt da cắt thịt cũng len lỏi vào mọi ngóc ngách của thành phố. Với những tâm hồn cô đơn, cái lạnh là một điều gì đó rất tàn nhẫn, giống như chiếc roi quật vào tim. Gió lạnh đã tràn về, chiếc lá hiêm hoi còn sót lại trên cành cũng chao đảo nghiêng mình vì gió. Tôi là một cô bé bán diêm trên đường phố để kiếm tiền. Trước đây gia đình tôi có tất cả bốn người là bà, bố mẹ và tôi nhưng bây giờ chỉ còn lại bố và tôi, mẹ tôi và bà đã mất từ sớm, còn bố thì lại nghiện rượu và mỗi lần bố say bố sẽ mắng rửa tôi. Tôi không chỉ đi bán diêm để kiếm tiền mà nhiều khi còn phải đi xin người ta bố thí cho mình. Nhưng hôm nay có lẽ nào vì hôm nay là giao thừa mà trời đã tối tôi vẫn chưa bán được que nào, người bố thí cho tiền cũng không có ai, cho nên tôi không dám trở về nhà vì bố nhất định sẽ đánh tôi, không có tiền thì lấy đâu để mua rượu uống. Bây giờ nếu có ai hỏi tôi quà năm mới tuyệt vời nhất là gì? Thì tôi chẳng ngần ngại mà nói món quà tuyệt vời nhất của năm mới là giây phút tôi tìm được một ánh sáng mới thay cho những que diêm. Nhưng không vì thế mà tôi không cảm ơn những que diêm bé nhỏ và rực sáng, đã biến những ước mơ của tôi trở thành hiện thực và mang đến cho tôi niềm hạnh phúc mà tôi hằng ước ao.

3. Trong vai cô bé kể lại câu truyện Cô bé bán diêm - Bài tham khảo số 1

Vào đêm giao thừa ấy, trời rất lạnh và tuyết rơi xối xả. Tóc đầu trần, chân đất cùng những gói diêm vẫn lang thang dọc phố mặc cho những bông tuyết đang rơi đầy trên mái tóc của mình. Tôi không dám về nhà vì sợ bố đánh, vả lại ở nhà cũng chẳng hơn gì cả.

Các cửa sổ đã sáng đèn và mùi ngỗng quay thơm lừng tỏa ra. Cuộn người trong góc giữa hai ngôi nhà nhưng tay chân tôi vẫn đóng băng vì lạnh, tôi chợt nghĩ biết đâu bật diêm lên sẽ tốt hơn, chí ít cũng có thể sưởi ấm những ngón tay. Tôi quyết định bật diêm. Que thử nhất bật lên, hơi tay trên ngọn lửa nhỏ em tưởng mình đang ngồi trước chiếc lò sưởi. Lửa vụt tắt, chỉ còn lại trong tay em là nửa que diêm cháy dở.

Tớ bật que diêm thứ hai, bức tường thứ trước mặt bỗng trở nên trong suốt khiến tớ có thể nhìn thấy trong nhà một bàn ăn phủ khăn trắng với con ngỗng quay. Nhưng điều khiến tớ thấy lạ nhất là con ngỗng quay tự đứng từ trên đĩa nhảy xuống rồi tiến về phía em với con dao cắm trước ngực. Bỗng que diêm phụt tắt, tớ không còn thấy gì nữa ngoài bức tường dày tối tăm, lạnh lẽo ngay trước mắt.

Tớ bật thêm que nữa, và tớ thấy mình đang ngồi trước cây thông Noel trang hoàng. Với tay về phía cây thông, que diêm tắt lịm, tớ thấy ánh nến bay lên cao, cao mãi trông như những vì sao. Rồi tớ thấy một vì sao rơi xuống, "chắc có ai đó vừa mới từ già cõi đời", tớ nghĩ thế vì tớ nhớ đến lời bà, người duy nhất yêu quý tớ trên cõi đời này.

Tớ lại bật tiếp que diêm thứ tư, ánh sáng bao trùm, trước mặt tớ một vàng sáng hiện ra, và... bà tớ đang đứng đó, mỉm cười hiền lành và âu yếm. "Bà ơi!", tớ khóc nức lên, "Bà mang cháu cùng đi nhé! Cháu biết bà sẽ bỏ rơi cháu khi que diêm cháy hết, bà sẽ biến mất như chiếc lò sưởi ấm áp kia, như chú ngỗng quay và cây thông rực rỡ". Tớ nức nở khóc, rồi tớ đốt hết những que diêm trong bao để níu kéo bà ở lại. Tớ chưa bao giờ trông thấy bà đẹp lão và cao lớn đến thế. Bà ôm tớ trong vòng tay rồi cả hai cùng bay lên, trong ánh sáng và niềm hân hoan, sa mặt đất dần dần, tớ đã đến nơi không còn đói khát và nỗi khổ đau.

Sáng hôm sau, người ta thấy tớ đang ngồi tựa vào tường, má ửng hồng, nụ cười nở trên môi. Mọi người ai cũng nghĩ tớ đốt diêm để sưởi ấm cho mình nhưng chẳng ai biết được những điều kì diệu mà tớ đã nhìn thấy nhờ những que diêm đó.

4. Trong vai cô bé kể lại câu truyện Cô bé bán diêm - Bài tham khảo số 2

Đêm giao thừa năm ấy... Cái rét cắt da cắt thịt cứ len lỏi khắp mọi góc ngách, ngõ đường của thành phố. Cái lạnh vốn dĩ thật tàn nhẫn, và nhất là đối với những tâm hồn cô đơn, nó lại càng như chiếc roi quất từng nhát vào tim. Gió lại tràn về, khiến một chiếc lá hiêm hoi còn sót lại trên cành - chao đảo nghiêng mình. Được sinh ra, được sống, rồi phải đến lúc rời cành, kết thúc một cuộc đời không vương bận, ngấm suy... vậy là đã tròn sứ mệnh của lá. Nhưng có lẽ cuộc đời tôi không vô vị như thế, cuộc đời của một cô bé bán diêm.

Bà và mẹ tôi mất sớm, bố tôi lại nát rượu, cứ mỗi lần tôi uống say lại mắng nhiếc, chửi rủa tôi. Nhà nghèo, tôi phải đi bán diêm trên phố để kiếm sống, có khi phải xin người ta bố thí cho nữa, những hôm nay tôi không bán được que diêm nào cả, cũng chẳng có ai bố thí cho đồng nào, tôi không dám về nhà. Tôi sợ bố, bố nhất định sẽ đánh tôi...

Tuyết cứ thế rơi xuống, rơi một cách vô tình, nó dường như đã không để ý rằng tôi đã lạnh đến mức nào. Bộ quần áo rách rưới mà tôi mặc trên người cũng không nào giúp tôi ấm lên

được. Tôi phải lê đôi chân trần trên hè phố. Đôi dép cũ rích của tôi sáng nay bị lũ nhóc ngoài phố nghịch ngợm dẫu đi mất. Trời lạnh như cắt. Hai bàn chân của tôi sưng tím cả lên. Tôi cố lê từng bước sát dưới mái hiên cho đỡ lạnh, thỉnh thoảng tôi lại ngược nhìn đám đông hờ hững qua lại, nửa van xin, nửa ngại ngùng. Không hiểu sao tôi chỉ bán có một xu một hộp diêm như mọi ngày mà đêm nay không ai thèm hỏi đến.

Càng về đêm, trời càng lạnh. Tuyết vẫn cứ rơi đều trên hè phố. Tôi thấy người mệt lả. Đôi bàn chân bây giờ tê cứng, không còn chút cảm giác. Tôi muốn được về nhà nằm cuộn mình trên chiếc giường tồi tàn trong góc để ngủ một giấc cho quên đói, quên lạnh. Nhưng ở nhà cũng rét thế thôi. Cha con tôi ở trên gác sát mái nhà, và mặc dầu đã nhét giẻ rách vào các kẽ hở trên vách, gió vẫn thổi rít vào trong nhà.

Cửa sổ mọi nhà đều sáng rực ánh đèn và trong phố sực nức mùi ngỗng quay. Chẳng là đêm giao thừa mà! Nhà nào cũng vui vẻ, ấm cúng và trang hoàng rực rỡ. Chỗ thì đèn màu nhấp nháy, chỗ có cây giáng sinh với những quà bánh đầy màu. Có nhà dọn lên bàn gà tây, rượu, bánh trái trông thật ngon lành. Bất giác mắt tôi hoa lên, tay chân run bần bật, tôi thấy mình lạnh và đói hơn bao giờ hết. Tôi nghĩ đến hoàn cảnh của mình, đã hai ngày tôi chưa có gì vào bụng. Tôi lại nhớ về những ngày tháng sống ấm no, hạnh phúc trong tình thương của gia đình trước đây. Tôi tự hỏi sao những ngày tháng ấy lại ngắn ngủi như vậy... Đưa tay lên ôm mặt, tôi thất thểu bước đi trong tiếng nhạc giáng sinh văng vẳng khắp nơi và mọi người thân nhiên, vui vẻ, sung sướng mừng Chúa ra đời...

Tôi dò dẫm trong bóng tối, ngồi nép trong một góc tường, giữa hai ngôi nhà. Tôi thu đôi chân vào người nhưng mỗi lúc tôi càng thấy rét buốt hơn. Nhìn vào giỏ diêm vẫn đầy ắp, tôi chợt nghĩ: "Giá mà được quẹt một que diêm mà sưởi cho đỡ rét một chút nhỉ?" Cuối cùng tôi đánh liều rút một que ra quẹt vào tường. Diêm bén lửa thật là nhạy. Ngọn lửa màu xanh lam, dần dần biến đi, trắng ra, rực hồng lên quanh que gỗ, sáng chói trông đến vui mắt.

Tôi hơ đôi tay trên que diêm sáng rực như than hồng. Ánh diêm làm cho tôi tưởng chừng như đang ngồi trước một lò sưởi bằng sắt. Trong lò, lửa cháy nom đến vui mắt và tỏa ra hơi nóng thật dịu dàng. Chà, thật dễ chịu! Đôi bàn tay tôi đang hơ trên ngọn lửa, ngón tay cảm diêm đã nóng bỏng lên. Nhưng khi tôi vừa duỗi chân ra thì lửa vụt tắt, lò sưởi biến mất.

Tôi quẹt que diêm thứ hai, diêm cháy và sáng rực lên. Tôi không thể tin vào mắt mình được, bức tường như biến thành một tấm rèm bằng vải màu. Tôi nhìn thấu vào tận trong nhà. Bàn ăn đã dọn, khăn trải bàn trắng tinh, trên bàn toàn bát đĩa bằng sứ quý giá, và có cả một con ngỗng quay. Nhưng điều kì diệu nhất là ngỗng ta nhảy ra khỏi đĩa và mang cả dao ăn, phuốc-

sét cắm trên lưng, tiến về phía tôi. Rồi... que diêm vụt tắt, trước mặt tôi chỉ còn là những bức tường dày đặc lạnh lẽo. Chẳng có bàn ăn thịnh soạn nào cả, mà chỉ có phổ xá vắng teo, lạnh buốt, tuyết phủ trắng xóa, gió bắc vi vu và mấy người khách qua đường áo ấm áp vội vã đi đến những nơi hẹn hò. Tôi nhìn họ như nhìn một thứ hạnh phúc quá đỗi xa vời. Mà có lẽ cũng không phải thế, thứ hạnh phúc đó vẫn cứ ở gần bên tôi, nhưng là hạnh phúc của người khác.

Tôi quẹt que diêm thứ ba. Bỗng một cây thông Nô-en hiện ra trước mắt tôi. Cây này lớn và trang trí lộng lẫy hơn cây mà tôi thấy qua cửa kính của một nhà buôn giàu có. Hàng ngàn ngọn nến sáng rực, lấp lánh trên cành lá xanh tươi và rất nhiều bức tranh màu sắc rực rỡ như những bức bày trong các tủ hàng, hiện ra trước mắt tôi. Tôi vớ tay và phía cây... nhưng diêm tắt. Tất cả các ngọn nến bay lên, bay lên mãi rồi biến thành những ngôi sao trên trời. Tôi tự nhủ chắc vừa có ai chết vì khi còn sống, bà tôi thường nói rằng: "Khi có một vì sao đổi ngôi là có một linh hồn bay lên trời với Thượng Đế." Tôi nhìn lên bầu trời, tôi tìm, tìm và tự hỏi: Giữa muôn vàn vì sao kia, đâu là vì sao của mẹ, của bà tôi? Họ ở đâu? Họ có cầu phúc gì cho tôi không mà giờ đây tôi bơ vơ, cô độc giữa đêm đông này?

Tôi lại quẹt một que diêm nữa vào tường, lần này không hiện ra những vật vô thức nữa mà là một ánh sáng màu xanh tỏa ra xung quanh và tôi nhìn thấy rõ ràng bà đang mỉm cười với tôi. Tôi giang hai tay về phía người bà. Nhưng làm sao được chứ? Thứ hạnh phúc trước mắt tôi chẳng khác gì bong bóng xà phòng, muôn màu, mỏng manh và chạm nhẹ vào là vỡ tan. Rồi mọi chuyện cũng tiếp diễn như nó đã từng, hình ảnh người bà nhòa dần giữa bóng đêm...

- Không...! - Tôi kêu lên, một tiếng van xin nhói lòng - Bà ơi, đừng rời xa cháu! Bà cho cháu theo bà, cùng bà đi gặp Thượng đế chí nhân, bà nhé!

Tôi quẹt hết que diêm này đến que diêm khác, quẹt tắt cả những que diêm mà tôi đang có với sự tha thiết, cầu gọi một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi! Kỳ diệu thay, hình ảnh người bà mỗi lúc một sáng hơn, to hơn. Giờ đây không còn là ảo ảnh nữa, bà nắm lấy tay tôi rồi tôi cùng bà bay vụt lên cao, cao mãi. Chúng tôi bay bay về trời, bay về với Thượng Đế chí nhân, rời xa khỏi đói rét, khỏi đau buồn trên cõi đời này. Tất cả lạnh giá, cô đơn đã không còn...

Lại một ngày mới bắt đầu. Tuyết đã dần tan, cái lạnh cũng thôi làm người ta tê buốt. Tôi từ trên cao nhìn xuống phía dưới, nơi có rất nhiều con người vây quanh thân xác của tôi. Họ bàn tán xôn xao, họ cho rằng tôi chết vì lạnh, họ tự hỏi tại sao tôi vẫn mỉm cười. Họ nào có biết rằng tôi còn ra đi vì sự cô độc, vì sự thờ ơ, vô tình của họ. Vì tôi không có được niềm vui ở thế gian này nên phải đi về một nơi đầy mộng tưởng, đi về nơi mà lò sưởi, ngỗng quay,

cây thông và bà đều là hiện thực, điều đó làm tôi cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Tôi không trách cứ vì sự vô tình của họ, khi tôi rời khỏi thế gian này, tôi đã bỏ hết những đau thương ở lại, để sống một cuộc sống tốt đẹp hơn ở nơi thiên giới này.

Cuộc đời của tôi đã đầy rẫy những nỗi bất hạnh. Tôi ra đi trong sự vô tình và thờ ơ của mọi người. Tôi biết, trong thế giới này, còn có rất rất nhiều đứa trẻ bất hạnh như tôi, thiếu thốn tình thương của người thân. Nhưng tôi vẫn mong rằng sẽ không còn ai phải chịu bất hạnh như thế trên đời này nữa. Hãy yêu thương trẻ em. Hãy cho trẻ em một mái ấm gia đình. Hãy dành cho trẻ em 1 cuộc sống bình yên, hạnh phúc. Hãy biến những mộng tưởng đằng sau ánh lửa diêm thành hiện thực cho trẻ thơ.